

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 883/2567

บริษัท ส.โจทก์ นาย ก. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.วิ.พ. มาตรา 148, ป.วิ.พ. มาตรา 144, ป.พ.พ. มาตรา 226, ป.พ.พ. มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ของศาลจังหวัดทุ่งสง พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ในข้อหาขบถในขณะเมาสุรา ขบถโดยประมาทหรือหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจและผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ซึ่ง ต. ผู้เอาประกันภัยยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายในการซ่อมรถยนต์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 โจทก์คดีนี้ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ของ ต. ไม่ได้เป็นคู่ความในคดีดังกล่าว การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 คดีนี้ จึงมิใช่เป็นเรื่องที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วคู่ความเดียวกันมารื้อฟ้องกันอีก ฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำอันจะต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148 ทั้งมิใช่เป็นการดำเนินกระบวนพิจารณาซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา 144 ในคดีอาญาดังกล่าว ต. ผู้เอาประกันภัยได้ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถยนต์คันเกิดเหตุ ศาลในคดีอาญากำหนดค่าเสียหายให้ 400,000 บาท โดยวินิจฉัยราคาซ่อมรถยนต์จากหลักฐานรายการซ่อมและสภาพความเสียหายที่ปรากฏจากภาพถ่ายรถยนต์คันเกิดเหตุ ส่วน

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จากการตรวจสอบสภาพความเสียหายและประเมินราคาซ่อมรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัย ปรากฏว่าได้รับความเสียหาย 254,463 บาท ตามเอกสารสรุปค่าอะไหล่และใบเสนอราคาความเสียหายของอู่ ซึ่งสูงเกินกว่าจำนวนเงินเอาประกันภัยที่กำหนดไว้ 200,000 บาท โจทก์จึงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยเต็มตามจำนวนเงินเอาประกันภัย 200,000 บาท ตามความผูกพันในสัญญาประกันภัยข้อ 2.1 การชดใช้ความเสียหายต่อรถยนต์ในกรณีรถยนต์เสียหายสิ้นเชิง ค่าเสียหายที่ ต. ได้รับจากจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาในคดีอาญา 400,000 บาท และที่ ต. ได้รับจากโจทก์ 200,000 บาท จึงเป็นค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์เช่นเดียวกัน การที่โจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ ต. ตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ก่อนวันที่ศาลในคดีอาญามีคำพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าซ่อมรถยนต์แก่ ต. เมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2563 สิทธิของโจทก์ในการเข้ารับช่วงสิทธิของ ต. เรียกให้จำเลยที่ 1 ผู้ทำละเมิดรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ที่เอาประกันภัย ย่อมเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ตาม ป.พ.พ. มาตรา 226 วรรคหนึ่ง และมาตรา 880 วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงในคดีอาญาไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 รู้ว่าโจทก์ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวให้แก่ ต. และเข้ารับช่วงสิทธิในการเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 จาก ต. ก่อนวันที่ศาลในคดีอาญามีคำพิพากษา ทั้งการที่จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ให้แก่ ต. เป็นการปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลในคดีอาญาที่กำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายตามคำร้องขอให้บังคับผู้กระทำความผิดชดใช้ค่าเสียหายในส่วน

แพ่ง ตามพฤติการณ์จึงเป็นการชำระหนี้ซึ่งได้ทำให้แก่ผู้ครองตามปรากฏแห่งสิทธิในมูลหนี้ละเมิด โดยสุจริต การชำระหนี้ดังกล่าวย่อมสมบูรณ์ตามมาตรา 316 แม้โจทก์เข้ารับช่วงสิทธิจาก ต. ก่อน จำเลยที่ 1 ชำระหนี้ดังกล่าว แต่สิทธิของโจทก์มีเท่ากับสิทธิของ ต. ผู้เอาประกันภัยที่มีอยู่โดย มูลหนี้ต่อจำเลยที่ 1 ตามมาตรา 226 วรรคหนึ่ง และการชำระหนี้ในมูลละเมิดสำหรับความเสียหาย ต่อทรัพย์สินของ ต. ซึ่งจำเลยที่ 1 ได้กระทำลงนั้นสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว มูลหนี้ส่วนนี้จึงระงับ ไป โจทก์ไม่อาจเรียกให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบในค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ 200,000 บาท ได้ แต่สำหรับค่าลากรถที่โจทก์ฟ้องเรียกมา 6,400 บาท นั้น เป็นค่าเสียหายคนละส่วนกับ ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ซึ่งจำเลยที่ 1 ชดใช้ให้แก่ ต. ไปตามคำพิพากษาใน คดีอาญา เมื่อโจทก์ได้ชดให้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ ต. ไป และไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ชดใช้ ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ ต. แล้ว โจทก์ย่อมเข้ารับช่วงสิทธิของ ต. เรียกให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบใช้ ค่าเสียหายส่วนนี้แก่โจทก์ได้ โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ ค่าเสียหายแก่โจทก์ 212,295.12 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 206,400 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลยทั้งสอง โดยกำหนด ค่าทนายความ 5,000 บาท โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับ ให้จำเลยทั้งสอง ร่วมกันชำระเงิน 202,550 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่ วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีใน ศาลชั้นต้นและค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ และให้คืนค่าขึ้นศาลในอนาคต 100 บาท แก่โจทก์ จำเลยทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และ เศรษฐกิจวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า โจทก์รับประกันภัยรถยนต์จากนายตุลาคม มี ระยะเวลาคุ้มครอง 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ 29 เมษายน 2562 ถึงวันที่ 29 เมษายน 2563 โดยคุ้มครอง ความเสียหายต่อรถยนต์เนื่องจากการชนกับยานพาหนะทางบก 200,000 บาท ต่อครั้ง เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2562 เวลา 19.15 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์กระบะขณะเมาสุราไปตามถนนสาย บ้านบ่อล้อ-ลำทับ เมื่อถึงจุดเกิดเหตุบริเวณทางแยกกับถนนสายบ่อล้อ-ลำทับ หมู่ที่ 1 ตำบลบางขัน อำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช จำเลยที่ 1 ขับรถเลี้ยวขวาเปลี่ยนช่องเดินรถ ผ่านทางแยกทันทีเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนกับรถยนต์ที่นายตุลาคมขับมุ่งหน้าไปทางบ้านเขาขาว ต่อมาวันที่ 24 ตุลาคม 2562 พนักงานอัยการฟ้องจำเลยที่ 1 ต่อศาลจังหวัดทุ่งสง โดยนายตุลาคม ยื่นคำร้องขอให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วนแพ่ง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ วันที่ 26 มีนาคม 2563 ศาลจังหวัดทุ่งสงพิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 เป็นเวลา 1 ปี 6 เดือน และปรับ 32,000 บาท และให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่นายตุลาคม 400,000 บาท จำเลยที่ 1 ชำระเงินดังกล่าวให้แก่นายตุลาคมเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2562 เป็นเงิน 250,000 บาท วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2563 เป็นเงิน 100,000 บาท และวันที่ 4 มิถุนายน 2563 เป็นเงิน 50,000 บาท คดีอาญาดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว ส่วนโจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้นายตุลาคม 200,000 บาท เมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 และจ่ายค่าลากรถอีก 6,400 บาท ตามใบเสนอราคา ใบส่งจ่าย สินไหมยานยนต์และใบเสร็จรับเงิน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยทั้งสองได้รับอนุญาตให้ฎีกา ข้อแรกว่า ฟ้องโจทก์เป็นการดำเนินกระบวนพิจารณาซ้ำและฟ้องซ้ำกับคดีส่วนแพ่งตาม คำพิพากษาคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ของศาลจังหวัดทุ่งสงหรือไม่ เห็นว่า คดีอาญา

หมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ของศาลจังหวัดทุ่งสง พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ในข้อหาขบถในขณะเมาสุรา ขบถโดยประมาทหรือหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ซึ่งนายตุลาคมผู้เอาประกันภัย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายในการซ่อมรถยนต์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 โจทก์คดีนี้มีได้เป็นคู่ความในคดีดังกล่าว การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 คดีนี้จึงมิใช่เป็นเรื่องที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วคู่ความเดียวกันมารื้อร้องฟ้องกันอีก ฟ้องโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำอันจะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ทั้งมิใช่เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำตามมาตรา 144 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยทั้งสองได้รับอนุญาตให้ฎีกาข้อต่อไปว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ จำเลยทั้งสองฎีกาว่า ศาลจังหวัดทุ่งสงซึ่งพิพากษาคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2562 ได้วินิจฉัยคดีส่วนแพ่งแล้วว่า ความเสียหายอันเกิดแก่รถยนต์ของนายตุลาคมจากการกระทำละเมิดของจำเลยที่ 1 มีความเสียหายที่แท้จริงเพียง 400,000 บาท ซึ่งจำเลยที่ 1 ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนครบจำนวนดังกล่าวให้แก่นายตุลาคมโดยสุจริตเป็นเหตุให้หนี้ดังกล่าวระงับไปแล้ว การที่โจทก์เรียกร้องเงินเพิ่มเติมอีก 212,296.12 บาท เป็นการเรียกร้องจากมูลหนี้เดียวกันซึ่งระงับไปแล้ว โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเรียกให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบเกินกว่ามูลหนี้ที่ต้องชำระแก่นายตุลาคมอีกนั้น เห็นว่าคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.951/2565 ของศาลจังหวัดทุ่งสง นายตุลาคม ผู้เอาประกันภัย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถยนต์คันเกิดเหตุโดยอ้างส่งหลักฐานการซ่อมเป็นรายการราคาของอะไหล่แต่ละชิ้นและภาพถ่ายรถยนต์ที่ได้รับความเสียหายซึ่งศาลจังหวัดทุ่งสงพิจารณาหลักฐานดังกล่าวแล้วเห็นว่า ราคารถยนต์ย่อมเสื่อมสภาพลงเพราะการใช้งาน การคิดคำนวณราคาค่าซ่อมไม่อาจคิดคำนวณจากราคาอะไหล่ทุกชิ้นเป็นเกณฑ์ในการเรียกราคา ทั้งพิจารณาจากสภาพรถยนต์ที่ได้รับความเสียหาย หากทำการซ่อมก็มิจำเป็นต้องเปลี่ยนอะไหล่ทั้งหมด เห็นควรกำหนดค่าเสียหายให้ 400,000 บาท อันเป็นการวินิจฉัยราคาค่าซ่อมรถยนต์จากหลักฐานรายการการซ่อมและสภาพความเสียหายที่ปรากฏจากภาพถ่ายรถยนต์คันเกิดเหตุ ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จากการตรวจสอบสภาพความเสียหายและการประเมินราคาค่าซ่อมรถยนต์คันเกิดเหตุของโจทก์ปรากฏว่า รถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยได้รับความเสียหาย 254,463 บาท ตามเอกสารสรุปค่าอะไหล่และใบเสนอราคาความเสียหายของอู่พระเวียงกลการ ซึ่งสูงเกินกว่าจำนวนเงินเอาประกันภัยที่กำหนดไว้ 200,000 บาท โจทก์จึงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยเต็มตามจำนวนเงินเอาประกันภัย 200,000 บาท ตามความผูกพันในสัญญาประกันภัยข้อ 2.1 การชดใช้ความเสียหายต่อรถยนต์ในกรณีรถยนต์เสียหายสิ้นเชิง ค่าเสียหายที่นายตุลาคมได้รับจากจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาคดีอาญาของศาลจังหวัดทุ่งสง 400,000 บาท และที่นายตุลาคมได้รับจากโจทก์ 200,000 บาท จึงเป็นค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์เช่นเดียวกัน การที่โจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่นายตุลาคมตั้งแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ก่อนวันที่ศาลจังหวัดทุ่งสงมีคำพิพากษาในคดีอาญาให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าซ่อมรถยนต์แก่นายตุลาคมเมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2563 สิทธิของโจทก์ในการเข้ารับช่วงสิทธิของนายตุลาคมเรียกให้จำเลยที่ 1 ผู้ทำละเมิดรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ที่เอาประกันภัยย่อมเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่วันที่ 28

พศจิกายน 2562 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 226 วรรคหนึ่ง และมาตรา 880 วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงในคดีอาญาของศาลจังหวัดทุ่งสงไม่ปรากฏว่า จำเลยที่ 1 รู้ว่า โจทก์ได้ขอใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวให้แก่นายตุลาคมและเข้ารับช่วงสิทธิในการเรียกร้อง ค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 จากนั้นนายตุลาคมก่อนวันที่ศาลจังหวัดทุ่งสงมีคำพิพากษาในคดีอาญา ทั้ง การที่จำเลยที่ 1 ขอใช้ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ให้แก่นายตุลาคมเป็นการ ปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดทุ่งสงที่กำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายตามคำร้องขอให้ บังคับผู้กระทำความผิดขอใช้ค่าเสียหายในส่วนแบ่ง ตามพฤติการณ์จึงเป็นการชำระหนี้ซึ่งได้ทำให้ แก่ผู้ครองตามปรากฏแห่งสิทธิในมูลหนี้ละเมิดโดยสุจริต การชำระหนี้ดังกล่าวย่อมสมบูรณ์ตาม มาตรา 316 แม้โจทก์เข้ารับช่วงสิทธิจากนายตุลาคมก่อนจำเลยที่ 1 ชำระหนี้ดังกล่าว แต่สิทธิของ โจทก์มีเท่ากับสิทธิของนายตุลาคม ผู้เอาประกันภัยที่มีอยู่โดยมูลหนี้ต่อจำเลยที่ 1 ตามมาตรา 226 วรรคหนึ่ง และการชำระหนี้ในมูลละเมิดสำหรับความเสียหายต่อทรัพย์สินของนายตุลาคมซึ่ง จำเลยที่ 1 ได้กระทำลงนั้นสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว มูลหนี้ส่วนนี้จึงระงับไป โจทก์ไม่อาจเรียกให้ จำเลยทั้งสองรับผิดชอบในหนี้ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อรถยนต์ 200,000 บาท ได้ แต่สำหรับ ค่ายกกลางรถที่โจทก์ฟ้องเรียกมา 6,400 บาท นั้น เป็นค่าเสียหายคนละส่วนกับค่าเสียหายสำหรับ ความเสียหายต่อรถยนต์ซึ่งจำเลยที่ 1 ขอใช้ให้แก่นายตุลาคมไปตามคำพิพากษาคดีอาญาของ ศาลจังหวัดทุ่งสง เมื่อโจทก์ได้ขอใช้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่นายตุลาคมไปและไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ขอใช้ค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่นายตุลาคมแล้ว โจทก์ย่อมเข้ารับช่วงสิทธิของนายตุลาคมเรียกให้ จำเลยที่ 1 รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายส่วนนี้แก่โจทก์ได้ ทางพิจารณาโจทก์นำสืบค่าเสียหายส่วนนี้ว่า โจทก์ชำระค่ายกกลางรถที่เอาประกันภัยจากที่เกิดเหตุไปยังสถานีตำรวจภูธรบางขันให้แก่นาย ตุลาคมซึ่งสำรองจ่ายค่ายกกลางรถไปก่อน 4,000 บาท และชำระค่ายกกลางรถให้แก่ผู้ยกกลางรถจาก อำเภอบางขันเข้าอุปัชฌาย์อีก 2,400 บาท รวมเป็นเงิน 6,400 บาท จำเลยที่ 1 ไม่นำสืบหักล้างให้ เห็นเป็นอย่างอื่น เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว เห็นว่า ค่ายกกลางรถที่ โจทก์เรียกมาเหมาะสมแล้ว จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายดังกล่าวแก่โจทก์ แต่ที่โจทก์ขอ เรียกดอกเบี้ยของค่ายกกลางรถในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นั้น เมื่อได้มีการประกาศใช้ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 แก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 วรรคหนึ่ง เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตรา เพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยผิดนัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่ พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ จึงกำหนดดอกเบี้ยให้แก่โจทก์อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 ซึ่งเป็นวันที่โจทก์ชำระค่าเสียหายในเหตุละเมิดครบถ้วนเป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะ ชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยน อัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบต่อโจทก์สำหรับค่าเสียหายทุกจำนวนนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อ นี้ฟังขึ้นบางส่วน ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อสุดท้ายว่า จำเลยที่ 2 ต้องร่วมกับ จำเลยที่ 1 รับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่ จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือ

ตัวการของจำเลยที่ 1 แต่ในชั้นสืบพยาน โจทก์ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือมีความสัมพันธ์กับจำเลยที่ 1 อย่างไร ทั้งศาลคดีสวนอาญาซึ่งจำเลยที่ 1 ถูกฟ้องเป็นจำเลยได้มี คำพิพากษาถึงที่สุดแล้วว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้เสียหาย จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ 1 นั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดกับจำเลยที่ 1 โดยระบุว่า จำเลยที่ 2 ในฐานะ เจ้าของผู้ประกอบการและใช้ประโยชน์ในรถยนต์กระบะคันเกิดเหตุ และในขณะเดียวกันเป็น นายจ้างหรือตัวการที่ได้จ้างวาน ใช้ หรือมอบหมายหรือเชิดให้จำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าวไปใน ทางการที่จ้าง หรือทางการอันได้รับมอบหมาย หรือที่ตนมีผลประโยชน์ร่วมกันในขณะเกิดเหตุ จำเลยทั้งสองจึงต้องร่วมกันหรือแทนกันรับผิดต่อโจทก์ แต่ทางนำสืบโจทก์ได้ความแต่เพียงว่า จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และผู้ประกอบการรถยนต์กระบะคันเกิดเหตุตามรายงานข้อมูล ทะเบียนรถยนต์ และจำเลยที่ 2 นั้นโดยสารรถยนต์กระบะไปกับจำเลยที่ 1 ขณะเกิดเหตุเท่านั้น แต่ การเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และผู้ประกอบการรถยนต์กระบะตามหลักฐานทางทะเบียนและนั่ง โดยสารไปกับจำเลยที่ 1 เพียงเท่านั้นมิได้แสดงว่า จำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือตัวการของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 กระทำละเมิดในทางการที่จ้างหรือในกิจการที่ได้รับมอบหมายให้ทำแทนแต่อย่างใด เมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมานำสืบสนับสนุนว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือ ตัวการซึ่งได้ใช้ จ้างวาน มอบหมายหรือเชิดให้จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์กระบะดังกล่าวหรือมี ผลประโยชน์ใดร่วมกันกับจำเลยที่ 1 ในการใช้รถยนต์กระบะ พยานโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังว่า จำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างหรือตัวการของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องร่วมกับจำเลย ที่ 1 รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดกับ จำเลยที่ 1 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 6,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไป ตามนั้น บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีการะหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสองให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

ธวัชชัย รัตนเหลียม · อาคม รุ่งแจ้ง · ภัทริกา จุลฤกษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/883/2567>